EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 9.3.2010
KOM(2010) 83 endelig

2010/0051 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUNDEN FOR FORSLAGET: NY INSTITUTIONEL RAMME

Lissabontraktaten (herefter "den nye traktat"), der trådte i kraft den 1. december 2009, ændrer væsentligt rammerne for de gennemførelsesbeføjelser, lovgiver tillægger Kommissionen. I modsætning til bestemmelserne i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (herefter "EF-traktaten"), der fandtes i dens artikel 202, indeholder den nye traktat en klar sondring mellem på den ene side de beføjelser, der tillægges Kommissionen til at vedtage almengyldige ikke-lovgivningsmæssige retsakter, der udbygger eller ændrer visse ikke-væsentlige bestemmelser i den lovgivningsmæssige retsakt (delegerede retsakter), og på den anden side de beføjelser, der tillægges Kommissionen til at vedtage gennemførelsesretsakter. Der gælder helt forskellige regelsæt for dem:

– I henhold til bestemmelserne om delegerede retsakter i den nye traktat, der findes i artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (herefter "traktaten"), skal lovgiver kontrollere Kommissionens udøvelse af dens beføjelser ved hjælp af en tilbagekaldelsesret og/eller en ret til at gøre indsigelse. Disse bestemmelser er i sig selv tilstrækkelige, og de kræver ikke noget retligt bindende regelsæt, for at de kan anvendes.

– Bestemmelserne om gennemførelsesretsakter, der findes i den nye traktats artikel 291, giver ikke Europa-Parlamentet og Rådet nogen rolle med hensyn til at kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelserne. Denne kontrol kan kun udøves af medlemsstaterne. Der er behov for et regelsæt for, hvordan denne kontrol skal udføres.

Ved at fastsætte disse to meget forskellige regelsæt har forfatterne til den nye traktat forsøgt nærmere at afspejle de særlige forhold ved de to forskellige typer retsakter:

– For så vidt angår de delegerede retsakter, delegerer lovgiver en beføjelse til Kommissionen til at vedtage foranstaltninger, lovgiveren selv kunne have vedtaget. Det er grunden til, at det er lovgiver, der kontrollerer Kommissionens udøvelse af disse uddelegerede beføjelser.

– For så vidt angår gennemførelsesretsakter, er situationen en helt anden. Medlemsstaterne er naturligvis ansvarlige for gennemførelsen af Den Europæiske Unions retligt bindende retsakter, men når basisretsakterne kræver ensartede gennemførelsesvilkår, er det Kommissionen, der må udøve gennemførelsesbeføjelserne. Det er grunden til, at det er medlemsstaterne, der har ansvaret for at kontrollere Kommissionens udøvelse af disse gennemførelsesbeføjelser.

Den nye traktats bestemmelser indebærer også en ligestilling af de to lovgivende myndigheder med hensyn til overdragelsen af delegerede beføjelser og gennemførelsesbeføjelser.

I henhold til EF-traktaten var det Rådet, der kunne tillægge Kommissionen gennemførelsesbeføjelser. Rådet kunne også i særlige tilfælde beholde gennemførelsesbeføjelser for sig selv.

I henhold til bestemmelserne i den nye traktat er det en direkte forpligtelse i henhold til traktaten, at retsakter skal tillægge Kommissionen gennemførelsesbeføjelser, når dette er nødvendigt med henblik på at sikre ensartet gennemførelse af retsakterne. De pågældende retsakter kan endvidere i specifikke behørigt begrundede særlige tilfælde samt i de tilfælde, der er fastsat i artikel 24 og 26 i traktaten om Den Europæiske Union, tillægge Rådet gennemførelsesbeføjelser i stedet for Kommissionen. Dette indebærer imidlertid ikke, at Rådet spiller nogen rolle i forbindelse med kontrollen med udøvelsen af gennemførelsesbeføjelser, når disse tillægges Kommissionen.

Den nye traktat medfører klart, at det er medlemsstaterne og kun dem, der kontrollerer Kommissionens gennemførelse, når der i henhold til en retligt bindende EU-retsakt kræves en sådan kontrol.

For så vidt angår gennemførelsen af traktatens artikel 290, har Kommissionen redegjort for sine synspunkter angående anvendelsesområdet for delegerede retsakter, rammerne for delegation af beføjelser og de arbejdsmetoder, den har til hensigt at bruge ved udarbejdelsen af delegerede retsakter, i en meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet (KOM(2009) 673 af 9. december 2009).

2. FORSLAGETS FORMÅL OG INDHOLD

2.1. Baggrunden og hovedprincipperne for forslaget

I henhold til traktatens artikel 291 skal Europa-Parlamentet og Rådet ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure på forhånd fastsætte generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser. Formålet med forslaget er at gennemføre traktatens artikel 291.

Forslaget er først og fremmest et resultat af de nye bestemmelser i traktaten og de nye institutionelle rammer, der er beskrevet ovenfor under punkt 1. Forslaget trækker imidlertid også på Rådets afgørelse 1999/468/EF (herefter "afgørelsen om udvalgsprocedurer") og de erfaringer, der er indhøstet ved anvendelsen af den pågældende afgørelse, idet dens bestemmelser forenkles under særligt hensyn til følgende almindelige principper:

– Det er medlemsstaterne, der har ansvaret for at kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser.

– De proceduremæssige krav bør stå i et rimeligt forhold til arten af gennemførelsesretsakterne.

2.2. De vigtigste elementer i forslaget, herunder ligheder og fornyelser i forhold til afgørelsen om udvalgsprocedurer

De vigtigste elementer i forslaget er følgende:

– Forslaget bevarer udvalgsstrukturen fra afgørelsen om udvalgsprocedurer (artikel 3), men rationaliserer den som beskrevet nedenfor.

– Der fastsættes kun to procedurer: rådgivningsproceduren, som svarer til den eksisterende rådgivningsprocedure, og en ny "undersøgelsesprocedure", der skal

træde i stedet for den eksisterende forvaltningsprocedure og forskriftsprocedure (artikel 4 og 5).

– Rådgivningsproceduren er den sædvanlige procedure, som kan anvendes på alle politikområder og til alle typer bindende gennemførelsesforanstaltninger (artikel 2, stk. 3).

– Kriterierne for valget af undersøgelsesproceduren svarer til kriterierne i afgørelsen om udvalgsprocedurer. Ikke desto mindre er kriterierne med henblik på at opnå en højere grad af sammenhæng og for at sikre, at procedurekravene står i et rimeligt forhold til arten af de gennemførelsesretsakter, der skal vedtages, bindende i den forstand, at kun når kriterierne er opfyldt, kan undersøgelsesproceduren anvendes (artikel 2, stk. 2).

– Undersøgelsesproceduren (artikel 5) fungerer på følgende måde:

- Når udvalget afgiver en negativ udtalelse om forslaget til foranstaltninger, kan Kommissionen ikke vedtage dem. Kommissionen vil have mulighed for på ny at forelægge udkastet for udvalget til anden drøftelse eller fremlægge et ændret udkast. Under helt ekstraordinære omstændigheder kan Kommissionen vedtage forslaget til foranstaltninger trods en negativ udtalelse, men i så fald har udvalget det sidste ord at skulle have sagt inden for en frist på ikke over en måned.

- Når der ikke afgives nogen udtalelse, kan Kommissionen i sidste ende beslutte, om foranstaltningerne skal vedtages eller ej, bl.a. under hensyn til de holdninger, der er kommet til udtryk i udvalget.

- I tilfælde af en positiv udtalelse fra udvalget vil Kommissionen vedtage foranstaltningerne, medmindre ekstraordinære omstændigheder eller nye forhold gør, at der er grund til ikke at vedtage dem.

I forbindelse med undersøgelsesproceduren vil udvalget således selv kunne forhindre, at Kommissionen vedtager forslaget til foranstaltninger, hvis et kvalificeret flertal af medlemsstaterne er imod forslaget. Afstemningsreglerne for denne procedure afspejler de afstemningsregler, der blev anvendt i Rådet, som fungerede som et appelorgan, til at forhindre Kommissionens vedtagelse af udkastet til foranstaltninger i henhold til afgørelsen om udvalgsprocedurer. Det er også logisk, at udvalgenes afstemningsregler i undersøgelsesproceduren ligner de afstemningsregler, der gælder for Rådet, når det skal gøre indsigelse mod en delegeret retsakt i henhold til traktatens artikel 290.

En anden fornyelse er imidlertid, at der ikke vil være nogen forpligtelse for Kommissionen til at vedtage udkast til foranstaltninger, når der hverken kan opnås et kvalificeret flertal for eller imod[1]. Der er derfor behov for større fleksibilitet i den slags tilfælde, så Kommissionen kan tage udkast til foranstaltninger op til genovervejelse. Kommissionen bør kunne beslutte, om den skal vedtage udkastet til foranstaltninger eller ej, eller om den skal forelægge udvalget et ændret udkast under hensyn til bl.a. de holdninger, der er givet udtryk for i udvalget. Hvis der indføres en sådan fleksibilitet vil det på den ene side gøre det muligt i højere grad at tage

[1] I henhold til afgørelsen om udvalgsprocedurer skulle Kommissionen vedtage udkastet til foranstaltninger, når udvalget ikke var i stand til at afgive en udtalelse efter forvaltningsproceduren, og når Rådet som appelorgan ikke var i stand til at træffe afgørelse efter forskriftsproceduren.

hensyn til medlemsstaternes holdninger og på den anden side medvirke til en forbedring af kvaliteten og tilstrækkeligheden af de afgørelser, der træffes.

– Der fastsættes særlige procedurer for særligt hastende tilfælde, hvor foranstaltningerne skal finde anvendelse straks, når der er truffet bestemmelse om denne mulighed i en basisretsakt (artikel 6). Denne bestemmelse vil give det pågældende udvalg mulighed for at undersøge en foranstaltning og afgive udtalelse om den, efter at den er blevet vedtaget af Kommissionen. Når foranstaltningen ikke er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, vil Kommissionen efter undersøgelsesproceduren skulle ophæve foranstaltningen, men kan beholde den i kraft, hvis det er nødvendigt af hensyn til nærmere opregnede grunde, såsom sundhed og sikkerhed.

– Forslaget bevarer bestemmelser om udvalgenes forretningsorden (artikel 7) og om aktindsigt i oplysninger om udvalgenes arbejde (artikel 8, stk. 3).

– På baggrund af erfaringerne med anvendelsen af afgørelsen om udvalgsprocedurer indeholder forslaget også en række vigtige bestemmelser, der følger af almindelig praksis, men som indtil videre ikke var medtaget i afgørelsen eller kun indgik i udvalgenes forretningsorden. De omfatter bestemmelser om brug af skriftlig procedure (artikel 3, stk. 5) til at indhente udvalgets udtalelse og om muligheden for at ændre udkast til foranstaltninger med henblik på at tage hensyn til de drøftelser, der fandt sted i udvalget, inden det afgav sin egentlige udtalelse (artikel 3, stk. 4).

– Selv om det kun er medlemsstaterne, der spiller en rolle i kontrollen med Kommissionens udøvelse af dens gennemførelsesbeføjelser, bør begge de lovgivende myndigheder løbende have fyldestgørende information om arbejdet i udvalgene gennem fortsat brug af det eksisterende register over udvalgsarbejde, som bør tilpasses til de nye procedurer (artikel 8, stk. 1 og 2). Denne ret til information vil ikke afbryde beslutningsprocessen, da dette ville give de to lovgivende myndigheder en forrettighed, der er uforenelig med traktatens artikel 291.

– Endelig indeholder forslaget af hensyn til klarhed, sammenhæng og effektivitet en bestemmelse om automatisk tilpasning af den gældende EU-ret til de nye procedurer (artikel 10). Alle henvisninger til procedurerne i afgørelsen om udvalgsprocedurer, med undtagelse af afgørelsens artikel 5a, skal forstås som henvisninger til de tilsvarende procedurer i forordningen: Denne løsning har den fordel, at der undgås en kompliceret ordning, hvor de gamle og de nye udvalgsprocedurer gælder samtidig. Samtidig undgås det, at det bliver nødvendigt at tilpasse den gældende EU-ret ved en retsakt eller omnibusforordninger. For at forberede registret, der teknisk skal udføre den automatiske tilpasning af alle eksisterende procedurer, skal artikel 10 finde anvendelse to måneder efter forordningens ikrafttræden.

– Denne tilpasning til det nye system vil være uden betydning for igangværende sager, hvor der allerede er afgivet udtalelse under et udvalgsmøde eller efter skriftlig procedure (artikel 11). Dette indebærer ikke, at igangværende sager, hvor der ikke er afgivet udtalelse, skal standse og begynde forfra; de bør fortsætte, der bør afholdes møder og de skriftlige procedurer bør køre videre. Konsekvenserne af tilpasningen angår i det væsentlige, hvilken procedure der skal følges, når udvalget har afgivet udtalelsen.

– Artikel 10 og 11 finder ikke anvendelse på de særlige procedurer, der ikke er omfattet af Rådets afgørelse 1999/468/EF, navnlig de procedurer, der er indført for at gennemføre den fælles handelspolitik. Som følge heraf vil disse særlige procedurer fortsat finde anvendelse, indtil basisretsakterne er blevet tilpasset i lyset af systemet for gennemførelsesbeføjelser, jf. traktatens artikel 291, og reglerne og de generelle principper for Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser som fastsat i dette forslag.

2010/0051 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 291, stk. 3,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter den almindelige lovgivningsprocedure[2] og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Når ensartede betingelser for gennemførelse af Unionens juridisk bindende retsakter (herefter "basisretsakter") er nødvendige, tildeler disse retsakter Kommissionen eller — i specifikke behørigt begrundede tilfælde samt i de tilfælde, der er fastsat i artikel 24 og 26 i traktaten om Den Europæiske Union — Rådet gennemførelsesbeføjelser.

(2) Inden for rammerne af traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab var Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser reguleret i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999.

(3) Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde pålægger nu Europa-Parlamentet og Rådet at fastsætte de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser.

(4) Det bør sikres, at procedurerne for denne kontrol er klare, effektive og står i et rimeligt forhold til arten af gennemførelsesretsakterne, og at de afspejler de institutionelle krav i traktaten såvel som den erfaring, der er indhøstet, og den fælles praksis, der er fulgt i forbindelse med gennemførelsen af afgørelse 1999/468/EF.

(5) I de basisretsakter, der kræver medlemsstaternes kontrol, for at Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, bør der med henblik på denne kontrol være oprettet udvalg sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne og med Kommissionen som formand.

---

[2] EUT C […] af […], s. […].

(6) For at forenkle kravene til Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelserne bør der kun være to procedurer: rådgivningsproceduren og undersøgelsesproceduren.

(7) Af hensyn til forenkling bør der gælde fælles regler for udvalgene, herunder de centrale bestemmelser om, hvordan udvalgenes procedurer skal fungere, og om de skal have mulighed for at afgive en udtalelse efter en skriftlig procedure.

(8) Der bør fastsættes kriterier for at afgøre, hvilken procedure der skal anvendes til vedtagelse af gennemførelsesretsakter. For at opnå en højere grad af sammenhæng og sikre, at procedurekravene står i et rimeligt forhold til arten af de gennemførelsesretsakter, der skal vedtages, bør kriterierne være bindende.

(9) Undersøgelsesproceduren bør kun finde anvendelse i forbindelse med vedtagelse af generelle foranstaltninger, der skal gennemføre basisretsakter og særlige foranstaltninger, der kan få vigtige konsekvenser. I forbindelse med undersøgelsesproceduren bør medlemsstaterne have en sådan kontrol, at der kun kan vedtages foranstaltninger, der er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, undtagen under ganske ekstraordinære omstændigheder, hvor Kommissionen trods en negativ udtalelse bør kunne vedtage og anvende foranstaltningerne i en begrænset periode. Hvis udvalget ikke afgiver nogen udtalelse, bør Kommissionen kunne revidere udkastet til foranstaltninger under hensyn til de synspunkter, der er givet udtryk for i udvalget.

(10) Rådgivningsproceduren bør finde anvendelse i alle andre tilfælde, og når det anses for at være mest hensigtsmæssigt.

(11) Det bør være muligt i særligt hastende tilfælde at vedtage foranstaltninger, der skal finde anvendelse straks, når der er truffet bestemmelse om denne mulighed i en basisretsakt.

(12) Europa-Parlamentet og Rådet bør regelmæssigt orienteres om arbejdet i udvalgene.

(13) Det bør sikres, at offentligheden har adgang til oplysninger om arbejdet i udvalgene.

(14) Afgørelse 1999/468/EF bør ophæves. For at sikre overgangen mellem ordningen i henhold til afgørelse 1999/468/EF og denne forordning bør alle henvisninger i den gældende lovgivning til procedurerne i afgørelsen, dog med undtagelse af henvisninger til forskriftsproceduren med kontrol i afgørelsens artikel 5a, forstås som en henvisning til de tilsvarende procedurer i denne forordning. Retsvirkningerne af artikel 5a i afgørelse 1999/468/EC bør opretholdes, for så vidt angår gældende basisretsakter, der henviser til den pågældende artikel.

(15) Denne forordning er uden betydning for de beføjelser, som i henhold til traktaten tilkommer Kommissionen vedrørende gennemførelsen af konkurrencereglerne —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1
Genstand

Denne forordning fastsætter de generelle regler og principper for den ordning, der skal finde anvendelse, når det i en retligt bindende retsakt (herefter "basisretsakt") er bestemt, at Kommissionens vedtagelse af bindende gennemførelsesretsakter skal kontrolleres af medlemsstaterne.

Artikel 2
Valg af procedure

1. I en basisretsakt kan der træffes bestemmelse om anvendelse af undersøgelsesproceduren eller rådgivningsproceduren afhængigt af de pågældende gennemførelsesforanstaltningers art.

2. Undersøgelsesproceduren kan kun anvendes til vedtagelse af:

   a) generelle gennemførelsesforanstaltninger

   b) andre gennemførelsesforanstaltninger vedrørende:

      i) den fælles landbrugs- og fiskeripolitik

      ii) miljø og sikkerhed eller beskyttelse af menneskers, dyrs eller planters sundhed eller sikkerhed

      iii) den fælles handelspolitik.

3. Rådgivningsproceduren anvendes til alle andre gennemførelsesforanstaltninger og til gennemførelsesforanstaltningerne i stk. 2, når det findes hensigtsmæssigt.

Artikel 3
Fælles bestemmelser

1. Når det i en basisretsakt er bestemt, at procedurerne i artikel 4, 5 og 6 skal anvendes, finder bestemmelserne i stk. 2-6 anvendelse.

2. Kommissionen bistås af et udvalg sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne og med Kommissionen som formand.

3. Formanden forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes.

4. Udvalget undersøger udkastet til foranstaltninger. Indtil udvalget har afgivet udtalelse, kan formanden fremlægge ændrede affattelser af udkastet til foranstaltninger for at tage hensyn til drøftelserne i udvalget. Med henblik herpå kan formanden indkalde udvalget til flere møder. Udvalget afgiver sin udtalelse om udkastet inden en frist, som kan fastsættes af formanden under hensyn til, hvor meget sagen haster.

5. Formanden kan indhente udvalgets udtalelse efter en skriftlig procedure. Formanden sender udvalgets medlemmer det udkast til foranstaltninger, de anmodes om en udtalelse om, og fastsætter en frist under hensyn til, hvor meget sagen haster. Udvalgsmedlemmer, der ikke udtrykkeligt gør indsigelse mod udkastet eller erklærer at ville undlade at stemme inden udløbet af den fastsatte frist anses for stiltiende at have tiltrådt udkastet til foranstaltninger.

   Inden udløbet af den frist, der fastsættes i henhold til det foregående afsnit, kan udvalgsmedlemmerne anmode om, at den skriftlige procedure afsluttes, og at udkastet til foranstaltninger behandles under et møde i udvalget. Formanden kan beslutte at fortsætte den skriftlige procedure eller at afslutte den uden noget resultat og i så fald indkalde til et møde i udvalget snarest muligt.

6. Udvalgets udtalelse optages i mødeprotokollen. Hver medlemsstat kan anmode om, at dens holdning indføres i mødeprotokollen.

Artikel 4
Rådgivningsprocedure

1. Udvalget afgiver udtalelse, eventuelt ved afstemning. Hvis udvalget stemmer om udkastet, afgives udtalelsen med det i traktatens artikel 238, stk. 1, fastsatte flertal.

2. Kommissionen træffer afgørelse om, hvilke foranstaltninger der skal træffes, og tager derved størst muligt hensyn til konklusionerne af udvalgets drøftelser og udvalgets udtalelse. Den underretter udvalget om, hvordan den har taget hensyn til udtalelsen.

Artikel 5
Undersøgelsesprocedure

1. Udvalget afgiver udtalelse med kvalificeret flertal, jf. artikel 16, stk. 4 og 5, i traktaten om Den Europæiske Union.

2. Hvis udkastet til foranstaltninger er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, vedtager Kommissionen foranstaltningerne, medmindre der indtræder ekstraordinære omstændigheder eller fremkommer nye forhold, der gør, at foranstaltningerne ikke bør vedtages. I så fald kan formanden forelægge udvalget et nyt udkast til de foranstaltninger, der skal træffes.

3. Hvis udkastet til foranstaltninger ikke er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, kan Kommissionen ikke vedtage foranstaltningerne. Formanden kan forelægge udkastet til foranstaltninger for udvalget til yderligere drøftelse eller forelægge det en ændret affattelse af udkastet til foranstaltninger.

4. Hvis der ikke afgives nogen udtalelse, kan Kommissionen vedtage udkastet til foranstaltninger. Hvis Kommissionen ikke vedtager udkastet til foranstaltninger, kan formanden forelægge udvalget en ændret affattelse af udkastet til foranstaltninger.

5. Uanset stk. 3 kan Kommissionen vedtage udkast til foranstaltninger, der ikke er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, når det ville medføre væsentlige

markedsforstyrrelser eller en risiko for menneskers sikkerhed eller for EU's finansielle interesser, hvis foranstaltningerne ikke blev vedtaget uden ophold.

I så fald underretter Kommissionen straks udvalget om grundene til, at den har vedtaget foranstaltningerne, og kan forelægge foranstaltningerne for udvalget til anden drøftelse. Hvis de vedtagne foranstaltninger ikke er i overensstemmelse med udvalgets anden udtalelse, eller hvis foranstaltningerne ikke er blevet forelagt til anden drøftelse inden en måned efter vedtagelsen, ophæver Kommissionen straks foranstaltningerne. Hvis foranstaltningerne er i overensstemmelse med udvalgets anden udtalelse, eller hvis der ikke afgives nogen udtalelse, forbliver foranstaltningerne i kraft.

Artikel 6
Foranstaltninger, der skal finde anvendelse straks

1. Uanset artikel 4 og 5 kan det bestemmes i en basisretsakt, at bestemmelserne i denne artikels stk. 2-5 finder anvendelse i særligt hastende tilfælde.

2. Kommissionen vedtager de foranstaltninger, der skal finde anvendelse straks.

3. Formanden forelægger uden ophold foranstaltningerne i stk. 2 for det relevante udvalg, så det kan afgive udtalelse efter den procedure, der er fastsat i basisretsakten.

4. Hvis der skal træffes afgørelse efter undersøgelsesproceduren, og foranstaltningerne ikke er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, jf. artikel 5, stk. 3, ophæver Kommissionen foranstaltningerne, der er vedtaget i henhold til stk. 2.

5. Uanset stk. 4 kan Kommissionen bevare foranstaltningerne i kraft af hensyn til beskyttelsen af miljøet eller menneskers, dyrs eller planters sundhed eller sikkerhed eller bevaring af havets ressourcer, af sikkerhedsgrunde eller for at undgå markedsforstyrrelser eller risiko for markedsforstyrrelser. I så fald skal formanden uden ophold enten forelægge udvalget de samme foranstaltninger igen til anden drøftelse eller forelægge en ændret affattelse af foranstaltningerne.

   Foranstaltningerne i stk. 2 skal forblive i kraft, til de ophæves eller erstattes af en anden gennemførelsesretsakt.

Artikel 7
Forretningsorden

1. Hvert udvalg vedtager med et flertal af medlemmerne sin forretningsorden på forslag af formanden på grundlag af en standardforretningsorden, der offentliggøres af Kommissionen i *Den Europæiske Unions Tidende.*

   Eksisterende udvalg tilpasser i fornødent omfang deres forretningsorden til standardforretningsordenen.

2. De principper og betingelser for aktindsigt og databeskyttelse, der gælder for Kommissionen, gælder også for udvalgene.

Artikel 8
Information om arbejdet i udvalgene

1. Kommissionen fører et register over arbejdet i udvalgene, der skal indeholde:

   a) dagsordenen for udvalgsmøderne

   b) mødeprotokollerne med lister over de myndigheder og organer, hvortil de personer, som medlemsstaterne har udpeget til deres repræsentanter, er knyttet

   c) udkastene til foranstaltninger, som udvalgene skal afgive udtalelse om

   d) afstemningsresultater

   e) de endelige udkast til foranstaltninger efter udvalgets udtalelser

   f) oplysninger om Kommissionens endelige vedtagelse af foranstaltningerne og

   g) statistiske oplysninger om udvalgenes arbejde.

2. Europa-Parlamentet og Rådet skal have adgang til oplysningerne i stk. 1.

3. Henvisninger til samtlige dokumenter, som er nævnt i stk. 1, litra a) til f), samt oplysningerne i stk. 1, litra g), offentliggøres i et register.

Artikel 9
Ophævelse af afgørelse 1999/468/EF

Afgørelse 1999/468/EF ophæves.

Retsvirkningerne af artikel 5a i den ophævede afgørelse opretholdes med henblik på de gældende retsakter, der indeholder henvisninger til den.

Artikel 10
Tilpasning af gældende basisretsakter

1. Hvis basisretsakter, der er vedtaget inden ikrafttrædelsen af denne forordning, indeholder bestemmelser om, at Kommissionen skal udøve gennemførelsesbeføjelser i henhold til afgørelse 1999/468/EF, finder følgende regler anvendelse:

   a) henvisninger til artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF skal forstås som henvisninger til denne forordnings artikel 4

   b) henvisninger til artikel 4 og 5 i afgørelse 1999/468/EF skal forstås som henvisninger til denne forordnings artikel 5

   c) henvisninger til artikel 6 i afgørelse 1999/468/EF skal forstås som henvisninger til denne forordnings artikel 6

   d) henvisninger til artikel 7 og 8 i afgørelse 1999/468/EF skal forstås som henvisninger til denne forordnings artikel 8.

2. Denne forordnings artikel 3 og 7 finder anvendelse på alle eksisterende udvalg.

Artikel 11
Overgangsordning

Denne forordning er uden betydning for igangværende procedurer, hvor et udvalg allerede har afgivet sin udtalelse i overensstemmelse med afgørelse 1999/468/EF.

Artikel 12

Denne forordning træder i kraft den 1. oktober 2010.

Forordningens artikel 10 finder anvendelse fra den 1. december 2010.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*